

[Holger K. Nielsen]

tvinge arbejdsgiverne til at besætte disse? Det er det, vi ønsker. Det er også det, socialdemokratiet ønsker, har jeg forstået. Jeg mener, at ministeren skulle tage fat på dette problem fremfor at lave alle mulige finurligheder for at finde nye praktikpladser.

Undervisningsministeren (Bertel Haarder):

Med sin bemærkning om, at der i forvejen er sat ekstra stole ind, og at der derfor ikke er plads til flere, har fru Dorte Bennedsen bekræftet, at der ikke var blevet så mange pladser, hvis hun havde haft ansvaret, og det kan hun have haft sine gode grunde til. Jeg siger blot, at man kan angribe os for mangt, at der er for mange på holdene osv., men man kan ikke påstå, at vi ikke har gjort noget for at skaffe ekstra pladser.

Jeg har ikke benægtet, at der skal spares 2 pct., eller rettere sagt: betydeligt under 2 pct. Jeg har forklaret hvorfor, og at der derudover skal spares noget mere. Jeg har blot sagt, at dette mere hidrører fra 1981. Det vil jeg i øvrigt slet ikke bebrejde den tidligere minister, for jeg tror også, det var et rimeligt krav, hun dengang fik stillet af sin finansminister.

Til hr. Holger K. Nielsen vil jeg blot sige, at jeg mener, at det sidste, vi skal ty til, er tvangsordninger, som fører til, at unge mennesker skal ud i en virksomhed, hvor ingen har ønsket dem, og hvor man kan frygte at de kommer til at friste en meget trist tilværelse.

(Kort bemærkning).

Holger K. Nielsen (SF):

Der er jo mange former for tvang, og situationen er i dag, at ca. 17.000 unge mennesker er tvunget til at stå uden lære- og praktikplads. Jeg synes, det er et spørgsmål om at vælge, hvilken form for tvang man ønsker. Vi ønsker at tvinge virksomhederne til at besætte de mange ubesatte praktikpladser, der er. Det mener vi er en mere rimelig tvang, end at ca. 17.000 unge mennesker skal være tvunget til at stå uden lære- og praktikplads.

Undervisningsministeren (Bertel Haarder):

Det tal, jeg har, siger ikke 17.000, det siger 14.700. Jeg gør opmærksom på, at der ligger på arbejdsformidlingskontorerne op mod 5.000 ikke-behandlede kontraktansøgninger,

så vi er altså betydelig længere nede, end hr. Holger K. Nielsen tror.

Socialministeren (Palle Simonsen):

Hr. Bjørn Poulsen har under debatten stillet mig et helt kontant spørgsmål i forbindelse med kompensationer på det sociale område i tilknytning til medicintilskudsnedsettelsen. Hr. Bjørn Poulsen gav ligesom indtryk af, at med de forslag, der er stillet for at kompensere for nedsættelsen af medicintilskuddet, ville der for det første ikke blive tale om en egentlig dækning, og for det andet ville der blive etableret noget nyt og kunstigt. Det må jeg naturligvis klart afvise.

Der er som bekendt 4 forslag til budgetudvidelser for at kompensere for medicintilskudsnedskæringen. For det første en forhøjelse af rådighedsbeløbet for personlige tillæg til pensionister. Jeg skal gøre opmærksom på, at det, der sker her, i realiteten er, at i det øjeblik medicintilskuddet reduceres, øges behovet for kompensation. Det er altså stort set den samme gruppe, som nu bare får et højere beløb. Det er der ikke noget kompliceret i, hverken hvad angår niveau eller omfang.

Det samme gør sig for så vidt gældende, når der er tale om bistandslovens § 46, stk. 1, og § 48, stk. 1. Det er den samme mekanisme: med reduceret medicintilskud vil de mennesker, der falder ind under disse paragraffer, få et højere beløb refunderet.

På de tre områder er der for mig at se ingen problemer, men kort og godt tale om en klar kompensation i forhold til en reduktion af medicintilskuddet.

Det fjerde område er nyt. Det er spørgsmålet om efter bistandslovens § 58 at friholde kronisk syge med meget belastende medicinudgifter. Jeg skulle måske føje til, at det er relativt nyt, for der knytter sig det interessante til spørgsmålet om at yde hjælp efter § 58, at en sådan ordning havde man indtil 1981, da den blev afskaffet af den daværende socialdemokratiske regering. Det er faktisk en genindførelse af en tidligere bestemmelse om at kompensere personer, som er kronisk syge, efter bistandslovens § 58. Så alt i alt må jeg sige, at det for så vidt er en enkel sag at kompensere, at det giver kompensation til modtagerne, og at det er let at administrere.